

Arrest

nr. 209 011 van 7 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 GANSHOREN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 26 maart 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 26 maart 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 15/02/2018

Overdracht CGVS: 26/02/2018

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6/2, derde lid van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat binnen een korte termijn een beslissing moet genomen worden.

U werd gehoord door een medewerker van het Commissariaat Generaal in het gesloten centrum "Carricole" op 13 maart 2018 van 09.39u tot en met 12.34u, bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en in aanwezigheid van uw raadvrouw Annick HENDRICKX.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pashtoun origine te zijn en soenniet te zijn. U bent geboren op 11 augustus 1997 in het dorp Deh Bala van het gelijknamige district in Nangarhar. Kort na uw geboorte verhuisde uw familie naar Jalalabad. U woonde in Jalalabad tot de tiende graad van het secundair onderwijs, waarna u voor drie jaar naar Kaboel verhuisde. In Kaboel verbleef u bij uw zus, die daar woonde op dat moment. Na afronding van uw secundaire studies keerde u terug naar Jalalabad, waar u gedurende twee jaar als vrijwilliger werkte voor de "Rode Halve Maan". U informeerde de mensen in Jalalabad over het belang van financiële steun voor de beweging, verdeelde goederen en verkocht loterijticketjes.

Uit het eerste huwelijk van uw vader kwam één zoon voort, A.R. Na de dood van zijn moeder verhuisde A.R. naar zijn grootmoeder, waar hij opgroeide. Uw vader hertrouwde en uit dit huwelijk kwamen drie kinderen voort, waaronder u. Uw halfbroer A.R. was niet akkoord met het tweede huwelijk van uw vader en had ook persoonlijke problemen om zijn plaats te vinden binnen deze nieuwe familiale situatie. Uiteindelijk sloot hij zich aan bij de taliban. Sinds een drietal jaar zou hij actief zijn voor 'daesh'.

Toen u in de twaalfde klas zat, ging u uw grootmoeder bezoeken in het district Deh Bala (Nangarhar). Tijdens dit bezoek raakte u in een discussie met uw halfbroer A.R., waarbij hij stelde dat u uw studies moest stoppen en met hem Jihad moest voeren. Uw halfbroer sloeg u, waardoor u uw zicht verloor aan uw linkeroog. Zesentwintig dagen voor uw vertrek uit Afghanistan kwam uw halfbroer u zoeken in Jalalabad. Nadat hij u thuis niet vond, vond hij u aan de bushalte van Kaboel Ata. Samen met twee kompanen dwong hij u in te stappen in zijn wagen, waarna hij u meenam naar een huis in het district Momand (Nangarhar). Na een verblijf van drie dagen werd u gevonden door een gezant van uw vader. Die was u immers in de streek aan het zoeken, samen met zes of zeven andere mensen. Hij bracht u terug naar uw vader in Deh Bala, die u vervolgens naar zijn vriend H. in Jalalabad bracht.

In Jalalabad verbleef u gedurende tweeëntwintig of drieëntwintig dagen in het gastenverblijf van H. In deze periode zocht uw vader een smokkelaar die u naar Europa kon brengen.

U vertrok in januari 2018 en reisde met het vliegtuig via Dubai, Marokko, Gambia, en Liberia naar België, waar u aankwam op 15 februari 2018 en op dezelfde dag asiel aanvraag.

Ter ondersteuning van uw relaas legt u volgende documenten neer: uw tazkara, een certificaat ter voltooiing van uw secundaire studies, een identiteitskaart van Rode Halve Maan, een certificaat van Rode Halve Maan, foto's van uzelf en uw familie, een lerarenkaart van uw vader, een pensioenkaart van uw vader, een afdruk uit het Britse paspoort van uw zus, een klachtenbrief van de politie in Jalalabad, een verslag van uw oogoperatie in Afghanistan, een medisch attest van uw doktersbezoek in België, een overzicht van uw voorgeschreven medicatie in België.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaan asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Verder wordt er ook vastgesteld dat geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor de Belgische staat u geen status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door uw broer. Onaannemelijkheden en incoherenties verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Ten eerste blijkt dat het vluchtmotief dat u verklaart bij het Commissariaat-generaal, de gedwongen rekrutering door uw halfbroer A.R. voor daesh, weinig geloofwaardig is. Buiten A.R. stonden uw familieleden vrijwel allemaal aan de zijde van de overheid. Uw vader werkte voor de overheid als leraar in Kabul en uw broer S. werkt voor het Ministerie van Onderwijs en Vorming (CGVS, p.4). Ook maakten u en uw vader A.R. duidelijk dat zijn keuze om voor de taliban en daesh te werken niet juist was (CGVS, p.5, 6). Ondanks deze duidelijke afkeer van uzelf en uw familie voor deze milities trachtte uw halfbroer u toch te overtuigen om met hem mee te vechten. Uw halfbroer trachtte u te overtuigen om u aan te sluiten door u eerst bewusteloos en blind te slaan en vervolgens door u te ontvoeren. Dat hij ook na deze incidenten nog op uw loyaliteit denkt te kunnen rekenen ("Gezien mijn leeftijd was het makkelijk om mij te brainwashen. Hij dacht dat ik ja zou zeggen en voor de taliban zou vechten" – CGVS p.8), is weinig aannemelijk. De ongeloofwaardigheid van A.R. zijn volharding om u te rekruteren wordt bovendien versterkt doordat u aangeeft dat u met hem nooit een goed contact had (CGVS, p.6). Dat hij u voornamelijk uit wraak tegen uw familie wilde rekruteren, weet niet te overtuigen (CGVS, p.8).. Verder slaagt u er ook niet in om aan te tonen dat u enige bijzondere meerwaarde zou kunnen betekenen voor de strijdkrachten van daesh (CGVS, p.10). Dat A.R. desondanks toch het risico neemt om u samen met twee kompanen te komen ontvoeren op een drukke plek in een grote stad als Jalalabad (CGVS, p.8), ondermijnt uw geloofwaardigheid verder. Voorgaande doet besluiten dat u noch kan aantonen waarom daesh u desondanks uw verzet zou willen inlijven, noch waarom uw halfbroer hiervoor zo veel inspanningen zou leveren.

Verder blijken ook uw verklaringen over het incident waarbij u blind zou zijn geworden, over de ontvoering en over uw ontsnapping, niet erg aannemelijk.

Zo vond een ontmoeting met uw halfbroer plaats bij uw grootmoeder in Deh Bala. Dat uw halfbroer net op dat moment ook daar was, is opmerkelijk aangezien hij in het district Chaparhar woont en niet in het district Deh Bala. Gevraagd hoe A.R. op de hoogte was van uw aanwezigheid bij uw grootmoeder, blijkt dat 'dorpelingen' hem dit vertelden. Dat u verder niet blijkt u te weten welke dorpelingen hem hierover zouden hebben ingelicht (CGVS, p.6), is opmerkelijk.

Verder is het wel erg toevallig dat uw broer u aantrof aan de bushalte Kabul Ata in Jalalabad (CGVS, p.8). A.R. was u eerder reeds komen zoeken bij uw vader in Jalalabad, maar vond u daar niet (CGVS, p.8). U verklaart dat hij vervolgens 'op goed geluk' naar de bushalte kwam, waar hij u trof en vervolgens ontvoerde (CGVS, p.8).

Ook de manier waarop u bent kunnen ontsnappen toen u ontvoerd was door uw broer / daesh is weinig geloofwaardig (CGVS, p.6, 8). Na uw ontvoering keerde uw vader terug naar het district Deh Bala, waar hij zes of zeven dorpelingen vond die hem hielpen in zijn zoektocht naar u. Groot was het toeval dat één van deze dorpelingen u trof in het dorp waar uw halfbroer u vasthield in Momand Dara (CGVS, p.9), meer dan vijftig kilometer verder (Zie Blauwe Map). Gevraagd waarom uw vader de dorpeling specifiek naar dat dorp stuurde waar u werd vastgehouden, komt u niet verder dan te stellen dat "er in dat dorp veel taliban- en daeshstrijders wonen" (CGVS, p.9). Gevraagd of er in andere dorpen in de regio nog strijders wonen, verklaart u dat "daesh en taliban een beetje overal zijn" (CGVS, p.9). Dat uw vader toevallig één van de zeven personen die u zoekt naar dit dorp stuurt dat zo ver weg ligt, is niet erg aannemelijk. Bovendien is het bijzonder weinig geloofwaardig dat uw broer enerzijds de moeite doet en het risico loopt om u in Jalalabad te komen ontvoeren maar hij u anderzijds simpelweg laat ontsnappen: een dorpeling zou u hebben gezien toen u buiten zat, hij zou u gezegd hebben dat ze naar u op zoek waren en vervolgens zou hij u ondanks de aanwezigheid van vele gewapende mannen eenvoudigweg hebben kunnen meenemen en naar uw vader hebben kunnen brengen (CGVS p. 8-9). Deze gang van zaken is weinig aannemelijk.

Vervolgens dient ook besloten te worden dat uw verhuis van Kaboel naar Jalalabad niet strookt met uw beweerde vrees.

Vijf jaar geleden verhuisde u naar Kaboel, om daar de laatste drie jaren van uw secundair onderwijs de voltooien (CGVS, p.3). Het was tijdens een bezoek aan uw grootmoeder in Deh Bala dat uw halfbroer u half blind zou hebben geslagen (CGVS, p.5). U verbleef op dat moment reeds meer dan twee jaar in Kaboel (CGVS, p.5). Tijdens uw driejarig verblijf in Kaboel liep u er school, waardoor u er een netwerk uitbouwde van vrienden. Verder woonden ook uw zus en uw broer in Kaboel (CGVS, p. 3). Uw broer had er bovendien reeds een leven uitgebouwd met zijn gezin. Hij had een eigen huis en een vaste job bij het Ministerie van Onderwijs en Vorming (CGVS, p.4). Ook uw vader werkte in Kaboel als leerkracht (CGVS, p.4). In Kaboel, bent u nooit in contact gekomen met A.R.. Ondanks uw vrees voor A.R. verhuisde u toch terug naar Jalalabad. Bovendien trok u in bij uw vader, waar A.R. regelmatig op bezoek kwam. U omschrijft uw vrees voor A.R. als volgt: "Ik durfde niet voor hem te zitten als hij kwam" (CGVS, p.6). Dat u zich vrijwillig opnieuw vestigt in Jalalabad en bovendien bij uw vader gaat wonen, waardoor u gegarandeerd opnieuw in contact zal komen met de man van het gevreesde daesh die u reeds eerder blind sloeg, is niet erg aannemelijk. Dat u dit bovendien deed nadat u gedurende drie jaar een leven had uitgebouwd Kaboel, waar u nooit verklaarde enige problemen te hebben gehad met A.R., ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Verder is het niet geloofwaardig dat uw vader dezelfde gastvrijheid toonde ten aanzien van A.R. nadat deze laatste u half blind sloeg. Dat u verklaart dat uw vader niets durfde te zeggen tegen A.R. over zijn aanval waarbij hij u verblindde (CGVS, p.6), is niet aannemelijk. Dat een vader niets zou zeggen tegen zijn ene zoon die zijn andere zoon blind slaagt, is op zich ongeloofwaardig. Dat uw vader zich in het verleden bovendien initiatiefrijk genoeg toonde om de politieke keuzes van zijn zoon in vraag te stellen (CGVS, p.7), maar nu niets zou durven zeggen over dit incident, is ongeloofwaardig. Het is in dit verband overigens opmerkelijk dat uw halfbroer, waarvan het blijkbaar geen geheim was dat hij actief was bij daesh, geregeld naar uw vader in Jalalabad op bezoek kwam (CGVS p.6). Rekening houdend met het feit dat daesh bestreden wordt door de Afghaanse autoriteiten en met de vete die jullie hadden met deze halfbroer, is het weinig geloofwaardig dat hij zich zomaar naar Jalalabad zou begeven.

Evenzo legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw kennis van de huidige situatie waarin uw familie zich bevindt na uw vertrek uit Afghanistan. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u niet op de hoogte bent van de situatie van uw achtergebleven familieleden: u zit in een gesloten centrum en heeft geen informatie, zo zegt u (CGVS, p.9). Even later verklaart u echter plots dat A.R. na uw vertrek uw vader bezocht, waarbij hij uw vader zou hebben geslagen (CGVS, p.10). Geconfronteerd met deze toch wel ernstig tegenstrijdige verklaringen, verklaart u dat u omwille van de schaamte voor uw familie eerder deze informatie wilde meedelen. Dit is echter zeer weinig geloofwaardig. Dat u eerder verklaringen aflegde over alle vervolgingsfeiten, inclusief de relatie tussen uw halfbroer en uw vader, maar zich nu opeens beroept op schaamte over dit zelfde onderwerp, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uw profiel van vrijwilliger bij de Rode Halve Maan in Jalalabad op zich geen voldoende grond vormt voor de toekenning van enige beschermingsstatus. Het Commissariaat-generaal onderzoekt bovendien iedere asielaanvraag op individuele basis. Daar u nergens aangeeft ooit enige problemen te hebben ondervonden ten gevolge van uw beperkte werkzaamheden, dient besloten te worden dat u ook op basis van uw verklaringen hierover geen status kan worden toegekend.

Doordat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de beweerde vervolging, dient besloten te worden dat u op basis van uw relaas de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

De neergelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Uw tazkara, het certificaat van uw secundair onderwijs, uw kaart en certificaat van de Rode Halve Maan, de foto's, de lerarenkaart en pensioenkaart van uw vader en het Engels paspoort van uw zus, kunnen hoogstens uw identiteit en werkzaamheden bewijzen, die hier niet ter discussie staan. Het verslag van de oogoperatie, het medisch attest en het overzicht van de medicatie, stellen louter uw letsel aan uw oog vast, maar doen geen uitspraak over de manier waarop u aan dit letsel bent gekomen. Over de klachtenbrief die u neerlegt, dient opgemerkt te worden dat de bewijswaarde van de voorgelegde documenten bepaald wordt door de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen. Bovendien blijkt uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn. Geen van de voorgelegde documenten kunnen uw geloofwaardigheid herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate

van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-

gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt.

De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berm bommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van artikel 3 van het EVRM, "procedureel luik".

Na een theoretische toelichting over artikel 3 van het EVRM, werpt hij op dat de commissaris-generaal zich, bij de beoordeling van de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, laat leiden door zijn "buikegevoel", maar dat hij geen rekening hield met verzoekers verklaringen, de voorgelegde documenten en de relevante landeninformatie.

Wat de door hem neergelegde documenten betreft, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal geen deugdelijk onderzoek heeft gevoerd naar de door hem neergelegde klachtenbrief door deze "eenvoudigweg" als vals te beschouwen.

Hij wijst erop dat de landeninformatie waarop de commissaris-generaal zich baseert dateert van 27 juni 2013 en dus geen relevante en "up-to-date" informatie betreft die kan leiden tot de aantijging van fraude in hoofde van verzoeker. De door de commissaris-generaal toegevoegde informatie voldoet dus niet aan de voorwaarden die voor landeninformatie gesteld worden.

Verzoeker stelt verder dat geen individueel en nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar de door hem neergelegde medische documenten, onder verwijzing naar de zaken "J.K. t. Zweden" van het EHRM van 23 augustus 2016 en "R.J. t. Frankrijk" van het EHRM van 19 december 2013.

Verzoeker wijst er verder op dat zijn profiel als actieve vrijwilliger bij de Rode Halve Maan niet wordt betwist. Hij meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met de landeninformatie waaruit blijkt dat humanitaire werkers in Afghanistan vaak gevisieerd worden, temeer in regio's zonder duidelijke machtsverhouding, zoals verzoekers regio van herkomst Nangarhar. Verzoeker verwijst naar landeninformatie van EASO, Save the Children, en "een gezamenlijk schrijven van verschillende NGO's" met betrekking tot de risico's voor gezondheids- en humanitaire werkers in Afghanistan. Hij stelt hierbij dat *"dit onvoldoende onderzocht [werd] door de verwerende partij, daar zij van mening was dat, aangezien verzoeker hier geen directe problematiek vermeldde, geen onderzoek nodig was. Dit is echter ontegensprekelijk in strijd met het procedurele luik van artikel 3 EVRM."*

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal zich beperkt tot een selectieve lezing van de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van Cedoca van 20 februari 2018 en citeert hieruit. Verzoeker verwijst bovendien naar informatie van EASO die volgens hem niet in rekening werd gebracht en naar een rapport van Amnesty International waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Afghanistan is verslechterd.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- de beslissing van 2 februari 2018 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats (stuk 2);
- het artikel van 26 januari 2018 *"Press release: NGO-community Afghanistan calls for action to ensure the protection of aid workers following the attack on Non-Governmental Organizations in Jalalabad"* (stuk 3).

2.1.3. In een nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegronde middelen werden aangevoerd en voegt de COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 21 november 2017 toe.

2.1.4. In een aanvullende nota van 26 april 2018 voegt verzoeker de volgende documenten toe:

- zijn verblijfskaart van het opvangcentrum Westakkers te Sint-Niklaas (stuk 4);
- een brief van N.Y. ter bevestiging van verzoekers werk als vrijwilliger bij de Rode Halve Maan en zijn problemen (stuk 5);
- twee brieven van de Afghan Red Crescent Society Nangarhar Branch met een niet-beëdigde vertaling (stukken 6 en 7);
- een document van de Afghan Red Crescent Society Nangarhar Branch met een niet-beëdigde vertaling (stuk 8).

2.1.5. In een aanvullende nota van 20 augustus 2018 voegt de commissaris-generaal het EASO-rapport "Afghanistan Security Situation" update van mei 2018.

2.1.6. In een aanvullende nota van 21 augustus 2018 voegt verzoeker de volgende documenten toe:

- bewijzen van toestemming tot consultatie bij een psycholoog van het Rode Kruis (stuk 10);
- een psychologisch attest van psychotherapeut R. Beek van 18 mei 2018 (stuk 11);
- een medisch attest van Dr. Grahimi van University Teaching Hospital, Nangarhar van 13 april 2018 (stuk 12);
- een medisch attest van Dr. M. Veckeneer van 2 mei 2018 (stuk 13);
- een bewijzen van afspraken in het UZ Gent (stuk 14);
- een vrijwilligerskaart van de Rode Halve Maan (stuk 15).

2.2. De Raad onderzoekt verzoekers verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in om zijn relaas aannemelijk te maken. Hij werpt op dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn verklaringen, doch de Raad stelt vast dat verzoeker geen valabele argumenten bijbrengt die de vaststellingen in de bestreden beslissing waarom geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, kunnen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

Hij beperkt zich immers tot de loutere bewering dat de commissaris-generaal de door hem neergelegde documenten niet aan een gedegen onderzoek heeft onderworpen, maar kan hierin niet worden gevolgd. De Raad merkt immers op dat in de bestreden beslissing pertinent en omstandig wordt gemotiveerd waarom deze documenten de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet vermogen te herstellen. Hieromtrent merkte de bestreden beslissing vooreerst terecht op dat: *“Uw tazkara, het certificaat van uw secundair onderwijs, uw kaart en certificaat van de Rode Halve Maan, de foto's, de lerarenkaart en pensioenkaart van uw vader en het Engels paspoort van uw zus, kunnen hoogstens uw identiteit en werkzaamheden bewijzen, die hier niet ter discussie staan.”*

Waar verzoeker aanvoert dat de landeninformatie, waarop de commissaris-generaal zich baseerde om te besluiten dat de bewijswaarde van de door hem neergelegde klachtenbrief beperkt is, niet meer recent en up-to-date is, merkt de Raad op dat hij deze stelling op algemene wijze poneert maar niet *in concreto* aantoonst dat deze informatie onjuist zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken. Bovendien heeft de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen de *“Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”* van Cedoca van 21 november 2017 heeft toegevoegd. Deze informatie bevestigt genoegzaam dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Wat de door verzoeker neergelegde medische attesten betreft, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing terecht vaststelde dat *“Het verslag van de oogoperatie, het medisch attest en het overzicht van de medicatie, stellen louter uw letsel aan uw oog vast, maar doen geen uitspraak over de manier waarop u aan dit letsel bent gekomen.”* Aldus vormen deze attesten geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker deze verwondingen opliep. Waar verzoeker verwijst naar arresten van het EHRM, kan slechts worden afgeleid dat, indien een bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst, het letsel van de asielzoeker heeft veroorzaakt, dit gegeven de betrokken staat ertoe kan verplichten om nader onderzoek naar dat bewijsmiddel te laten verrichten om twijfel weg te nemen dat de asielzoeker na uitzetting naar het desbetreffende land wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Of dat bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt, moet de staat beoordelen in het licht van de gestaafde dan wel geloofwaardig te achten persoonlijke situatie van de asielzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het desbetreffende land. *In casu* werd echter terecht geoordeeld dat geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, zodat verder onderzoek zich niet opdringt.

Verzoeker gaat er bovendien aan voorbij dat aan de door hem neergelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend indien zij coherente en geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing is dit niet het geval.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verder wijst op de vervolging van gezondheids- en humanitair personeel in Jalalabad en Afghanistan, stelt de Raad vast dat uit de door verzoeker geciteerde informatie niet blijkt dat louter verzoekers profiel als vrijwilliger bij de Rode Halve Maan zou volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Jalalabad zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Verzoeker haalt in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming immers geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan verzoekers profiel als vrijwilliger bij de Rode Halve Maan gelinkte problemen aan. De Raad sluit zich aldus aan bij de opmerkingen van de

commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen: “Verwerende partij repliceert dat het loutere feit vrijwilliger te zijn in Afghanistan bij de Rode Halve Maan op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Asylum-Seekers from Afghanistan” van april 2016.

Hierin stelt de UNHCR dat humanitaire werkers “depending on the individual circumstances of the case (...) may be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds. Such persons include: (...) e) humanitarian workers and development workers;”. Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel en het citeren uit verschillende algemene rapporten dan ook niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van zijn vraag naar internationale bescherming, waarbij hij zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Verwerende partij wenst dan ook te volharden in de motivering van de bestreden beslissing waar die stelt: “[...] dat uw profiel van vrijwilliger bij de Rode Halve Maan in Jalalabad op zich geen voldoende grond vormt voor de toekenning van enige beschermingsstatus. Het Commissariaat-generaal onderzoekt bovendien iedere asielaanvraag op individuele basis. Daar u nergens aangeeft ooit enige problemen te hebben ondervonden ten gevolge van uw beperkte werkzaamheden, dient besloten te worden dat u ook op basis van uw verklaringen hierover geen status kan worden toegekend.”

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. De bij het verzoekschrift neergelegde beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en de verblijfskaart van het opvangcentrum in België is niet relevant voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Wat de brief van N.Y. betreft, merkt de Raad op dat, in zoverre deze brief verzoekers werk als vrijwilliger bij de Rode Halve Maan bevestigt, deze werkzaamheden niet worden betwist. Dergelijke brief heeft echter geen objectieve bewijswaarde ten opzichte van de aangehaalde vervolgingsfeiten, gezien deze ten behoeve van verzoeker werd opgesteld en aldus een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont. Wat betreft de overige door verzoeker neergelegde documenten van de Afghan Red Crescent Society Nangarhar Branch, geldt evenzeer dat geenszins blijkt dat zij betrekking hebben op de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. Uit de brief en overige documenten van de Afghan Red Crescent Society Nangarhar Branch kan ook niet worden afgeleid dat de situatie in verzoekers regio van herkomst, Nangarhar, van zulke aard zou zijn dat zij voor gezondheids- en humanitair personeel op zich het risico met zich zou meebrengen dat verzoeker aldaar ingevolge zijn loutere profiel en aanwezigheid zou worden gevisieerd of vervolgd.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door uw broer. Onaannemelijkheden en incoherenties verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Ten eerste blijkt dat het vluchtmotief dat u verklaart bij het Commissariaat-generaal, de gedwongen rekrutering door uw halfbroer A.R. voor daesh, weinig geloofwaardig is. Buiten A.R. stonden uw familieleden vrijwel allemaal aan de zijde van de overheid. Uw vader werkte voor de overheid als leraar in Kabul en uw broer S. werkt voor het Ministerie van Onderwijs en Vorming (CGVS, p.4). Ook maakten u en uw vader A.R. duidelijk dat zijn keuze om voor de taliban en daesh te werken niet juist was (CGVS, p.5, 6). Ondanks deze duidelijke afkeer van uzelf en uw familie voor deze milities trachtte uw halfbroer u toch te overtuigen om met hem mee te vechten. Uw halfbroer trachtte u te overtuigen om u aan te sluiten door u eerst bewusteloos en blind te slaan en vervolgens door u te ontvoeren. Dat hij ook na deze incidenten nog op uw loyaliteit denkt te kunnen rekenen (“Gezien mijn leeftijd was het makkelijk om mij te brainwashen. Hij dacht dat ik ja zou zeggen en voor de taliban zou vechten” – CGVS p.8), is weinig aannemelijk. De ongeloofwaardigheid van A.R. zijn volharding om u te rekruteren wordt bovendien versterkt doordat u aangeeft dat u met hem nooit een goed contact had (CGVS, p.6). Dat hij u voornamelijk uit wraak tegen uw familie wilde rekruteren, weet niet te overtuigen (CGVS, p.8).. Verder slaagt u er ook niet in om aan te tonen dat u enige bijzondere meerwaarde zou kunnen betekenen voor de strijdkrachten van daesh (CGVS, p.10). Dat A.R. desondanks toch het risico neemt om u samen met twee kompanen te komen ontvoeren op een drukke plek in een grote stad als Jalalabad (CGVS, p.8), ondermijnt uw geloofwaardigheid verder. Voorgaande doet besluiten dat u noch kan aantonen waarom daesh u desondanks uw verzet zou willen inlijven, noch waarom uw halfbroer hiervoor zo veel inspanningen zou leveren.

Verder blijken ook uw verklaringen over het incident waarbij u blind zou zijn geworden, over de ontvoering en over uw ontsnapping, niet erg aannemelijk.

Zo vond een ontmoeting met uw halfbroer plaats bij uw grootmoeder in Deh Bala. Dat uw halfbroer net op dat moment ook daar was, is opmerkelijk aangezien hij in het district Chaparhar woont en niet in het district Deh Bala. Gevraagd hoe A.R. op de hoogte was van uw aanwezigheid bij uw grootmoeder, blijkt dat 'dorpelingen' hem dit vertelden. Dat u verder niet blijkt u te weten welke dorpelingen hem hierover zouden hebben ingelicht (CGVS, p.6), is opmerkelijk.

Verder is het wel erg toevallig dat uw broer u aantrof aan de bushalte Kabul Ata in Jalalabad (CGVS, p.8). A.R. was u eerder reeds komen zoeken bij uw vader in Jalalabad, maar vond u daar niet (CGVS, p.8). U verklaart dat hij vervolgens 'op goed geluk' naar de bushalte kwam, waar hij u trof en vervolgens ontvoerde (CGVS, p.8).

Ook de manier waarop u bent kunnen ontsnappen toen u ontvoerd was door uw broer / daesh is weinig geloofwaardig (CGVS, p.6, 8). Na uw ontvoering keerde uw vader terug naar het district Deh Bala, waar hij zes of zeven dorpelingen vond die hem hielpen in zijn zoektocht naar u. Groot was het toeval dat één van deze dorpelingen u trof in het dorp waar uw halfbroer u vasthield in Momand Dara (CGVS, p.9), meer dan vijftig kilometer verder (Zie Blauwe Map). Gevraagd waarom uw vader de dorpeling specifiek naar dat dorp stuurde waar u werd vastgehouden, komt u niet verder dan te stellen dat "er in dat dorp veel taliban- en daeshstrijders wonen" (CGVS, p.9). Gevraagd of er in andere dorpen in de regio nog strijders wonen, verklaart u dat "daesh en taliban een beetje overal zijn" (CGVS, p.9). Dat uw vader toevallig één van de zeven personen die u zoekt naar dit dorp stuurt dat zo ver weg ligt, is niet erg aannemelijk. Bovendien is het bijzonder weinig geloofwaardig dat uw broer enerzijds de moeite doet en het risico loopt om u in Jalalabad te komen ontvoeren maar hij u anderzijds simpelweg laat ontsnappen: een dorpeling zou u hebben gezien toen u buiten zat, hij zou u gezegd hebben dat ze naar u op zoek waren en vervolgens zou hij u ondanks de aanwezigheid van vele gewapende mannen eenvoudigweg hebben kunnen meenemen en naar uw vader hebben kunnen brengen (CGVS p. 8-9). Deze gang van zaken is weinig aannemelijk.

Vervolgens dient ook besloten te worden dat uw verhuis van Kaboel naar Jalalabad niet strookt met uw beweerde vrees. Vijf jaar geleden verhuisde u naar Kaboel, om daar de laatste drie jaren van uw secundair onderwijs de voltooiën (CGVS, p.3). Het was tijdens een bezoek aan uw grootmoeder in Deh Bala dat uw halfbroer u half blind zou hebben geslagen (CGVS, p.5). U verbleef op dat moment reeds meer dan twee jaar in Kaboel (CGVS, p.5). Tijdens uw driejarig verblijf in Kaboel liep u er school, waardoor u er een netwerk uitbouwde van vrienden. Verder woonden ook uw zus en uw broer in Kaboel (CGVS, p. 3). Uw broer had er bovendien reeds een leven uitgebouwd met zijn gezin. Hij had een eigen huis en een vaste job bij het Ministerie van Onderwijs en Vorming (CGVS, p.4). Ook uw vader werkte in Kaboel als leerkracht (CGVS, p.4). In Kaboel, bent u nooit in contact gekomen met A.R.. Ondanks uw vrees voor A.R. verhuisde u toch terug naar Jalalabad. Bovendien trok u in bij uw vader, waar A.R. regelmatig op bezoek kwam. U omschrijft uw vrees voor A.R. als volgt: "Ik durfde niet voor hem te zitten als hij kwam" (CGVS, p.6). Dat u zich vrijwillig opnieuw vestigt in Jalalabad en bovendien bij uw vader gaat wonen, waardoor u gegarandeerd opnieuw in contact zal komen met de man van het gevreesde daesh die u reeds eerder blind sloeg, is niet erg aannemelijk. Dat u dit bovendien deed nadat u gedurende drie jaar een leven had uitgebouwd Kaboel, waar u nooit verklaarde enige problemen te hebben gehad met A.R., ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Verder is het niet geloofwaardig dat uw vader dezelfde gastvrijheid toonde ten aanzien van A.R. nadat deze laatste u half blind sloeg. Dat u verklaart dat uw vader niets durfde te zeggen tegen A.R. over zijn aanval waarbij hij u verblindde (CGVS, p.6), is niet aannemelijk. Dat een vader niets zou zeggen tegen zijn ene zoon die zijn andere zoon blind slaagt, is op zich ongeloofwaardig. Dat uw vader zich in het verleden bovendien initiatiefrijk genoeg toonde om de politieke keuzes van zijn zoon in vraag te stellen (CGVS, p.7), maar nu niets zou durven zeggen over dit incident, is ongeloofwaardig. Het is in dit verband overigens opmerkelijk dat uw halfbroer, waarvan het blijkbaar geen geheim was dat hij actief was bij daesh, geregeld naar uw vader in Jalalabad op bezoek kwam (CGVS p.6). Rekening houdend met het feit dat daesh bestreden wordt door de Afghaanse autoriteiten en met de vete die jullie hadden met deze halfbroer, is het weinig geloofwaardig dat hij zich zomaar naar Jalalabad zou begeven.

Evenzo legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw kennis van de huidige situatie waarin uw familie zich bevindt na uw vertrek uit Afghanistan. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u niet op de hoogte bent van de situatie van uw achtergebleven familieleden: u zit in een gesloten centrum en heeft geen

informatie, zo zegt u (CGVS, p.9). Even later verklaart u echter plots dat A.R. na uw vertrek uw vader bezocht, waarbij hij uw vader zou hebben geslagen (CGVS, p.10). Geconfronteerd met deze toch wel ernstig tegenstrijdige verklaringen, verklaart u dat u omwille van de schaamte voor uw familie eerder deze informatie wilde mededelen. Dit is echter zeer weinig geloofwaardig.

Dat u eerder verklaringen aflegde over alle vervolgingsfeiten, inclusief de relatie tussen uw halfbroer en uw vader, maar zich nu opeens beroept op schaamte over dit zelfde onderwerp, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uw profiel van vrijwilliger bij de Rode Halve Maan in Jalalabad op zich geen voldoende grond vormt voor de toekenning van enige beschermingsstatus. Het Commissariaat-generaal onderzoekt bovendien iedere asielaanvraag op individuele basis. Daar u nergens aangeeft ooit enige problemen te hebben ondervonden ten gevolge van uw beperkte werkzaamheden, dient besloten te worden dat u ook op basis van uw verklaringen hierover geen status kan worden toegekend.

Doordat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de beweerde vervolging, dient besloten te worden dat u op basis van uw relaas de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

De neergelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Uw tazkara, het certificaat van uw secundair onderwijs, uw kaart en certificaat van de Rode Halve Maan, de foto's, de lerarenkaart en pensioenkaart van uw vader en het Engels paspoort van uw zus, kunnen hoogstens uw identiteit en werkzaamheden bewijzen, die hier niet ter discussie staan. Het verslag van de oogoperatie, het medisch attest en het overzicht van de medicatie, stellen louter uw letsel aan uw oog vast, maar doen geen uitspraak over de manier waarop u aan dit letsel bent gekomen. Over de klachtenbrief die u neerlegt, dient opgemerkt te worden dat de bewijswaarde van de voorgelegde documenten bepaald wordt door de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen. Bovendien blijkt uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn. Geen van de voorgelegde documenten kunnen uw geloofwaardigheid herstellen."

Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota van 21 augustus dat zijn verklaringen tijdens zijn verzoek om internationale bescherming moeten beoordeeld worden in het licht van zijn psychologische toestand. Uit de bijgevoegde stukken blijkt dat verzoeker sinds 21 april 2018 psychologisch wordt opgevolgd en dat in het door hem neergelegde psychologische attest wordt gesteld dat verzoeker lijdt aan PTSS, depressie en angststoornissen en last heeft van slaapproblemen, geheugenproblemen en concentratieproblemen. Verder wordt gesteld dat verzoeker zich tijdens de sessies moeilijk kan uitdrukken. De Raad stelt echter vast dat hieruit niet kan blijken dat verzoekers cognitief geheugen dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker geen melding maakte van eventuele problemen omtrent zijn mentale gezondheidstoestand en dat dit evenmin blijkt uit het verloop van de interviews. Verzoeker toont door het louter neerleggen van dit medisch attest dan ook allerm minst aan dat hij tijdens de interviews in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau, laat staan dat deze moeilijkheden een verklaring zouden kunnen bieden voor het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen. Verder merkt de Raad nog op dat dergelijke psychologisch attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn psychische problemen opliep. Een psychotherapeut doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psychotherapeut, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.

Waar verzoeker een medisch attest neerlegt van Dr. Grahimi ter staving van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, merkt de Raad op dat dergelijk attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn fysieke problemen opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke gesteldheid is ontstaan. Dit geldt temeer nu het medisch attest werd opgesteld op 21 april 2018, terwijl hieruit blijkt dat verzoeker reeds op 10 augustus 2015 werd geopereerd aan zijn oog, waardoor dit attest een gesolliciteerd karakter vertoont. Het medisch attest biedt dan ook geen enkel uitsluitend over de omstandigheden waarin verzoeker een probleem aan zijn oog heeft opgelopen, temeer gezien uit het medisch attest blijkt

dat verzoeker zelf verklaarde dat dit kwam door de aanval van zijn broer. De overige door verzoeker neergelegde medische documentatie over zijn oogproblemen doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's *"Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 19 april 2016.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (Landeninformatie, stuk 15, nrs. 1-2) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats.

Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *"open combat"* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie van zowel het verzoekschrift als de aanvullende nota's, stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er

verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker afkomstig is uit de stad Jalalabad

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker toegevoegde informatie is immers dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van Jalalabad is gesteund. Deze analyse wordt genoegzaam bevestigd door de informatie die de commissaris-generaal in de aanvullende nota heeft toegevoegd aan het dossier.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker voert immers geen andere redenen aan waarom hij niet terug kan keren naar Jalalabad.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Jalalabad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP